

Фонд
Р-3567 1
Опис
Справа
209
ДЕРЖАВНИЙ АРХІВ
6
Тернопільської області

Архів з бірому
Горниківсько-Березаньського округу ОУН

ПАПКА

для 209
паперів

Успенів С. Брошура „Найбільше демократичні
вибори“ (січень, 1946 р.)

Увійти дані: 1946 р.

Кількість документів: 1

Кількість архівів: 10

Зображення: немає

20 р.

ДЕРЖАВНИЙ АРХІВ 6
Тернопільської області
Р-3567 1 209
Опис Справа

У.Кужіль

НАЙВИЩЕ ДЕМОКРАТИЧНІ ВИБОРИ

січень 1946 р.

2

У. НУЖІЛЬ

НАЙБІЛЬШЕ
ДЕМОКРАТИЧНИ
ВИБОРНИ

1946

У.Кужіль

НАЙБІЛЬШЕ ДЕМОКРАТИЧНІ ВИБОРИ

При кожній нагоді своїх виступів перелічується сьогодні державні муні у заявах про боротьбу за демократію і переходом за здійснювання її кличів у внутрішньому житті своїх держав. Усі міжнародні конгреси проходять під кличами побудови світа на демократичних основах. Перед у цих заявах веде очевидно Советський Союз. Тов. Мінц, член академії СРСР пише в "Радянській Україні":

"Захоплені погляди мільйонів і мільйонів людей звернені до Рад. Союзу, як сплоту демократії і миру". І далі: "Значення Великої Жовтневої соціалістичної революції є насамперед в тому, що вона показала світові найбільш передову, найбільш демократичну систему влади". Як видно СРСР піднімає такий модний і пробоевий сьогодні клич "За демократію" і типує себе на її першого захисника і на першого, що здійснює її кличі на ділі. За офіційною советською дефініцією демократія - це народноєвладний, політичний лад, при якому влада належить народові. Справжня демократія можлива тільки в радянській соціалістичній державі. Трудящі маси міста і села беруть активну участь в управлінні радянською державою, народ і уряд в СРСР єдині"... /Політичний словник/.

Найкращим показником здійснення вище згаданих принципів являється вибори до найвищих органів державної влади. Беззастережна можливість советських громадян провести, своїх свобідно вибраних

депутатів у Верховну Раду СРСР дала би щойно єдність уряду і народу. Передвиборча пропаганда характеризує виборчу систему так: "Провідним принципом нашого виборчого закону є - забезпечити вільний вияв волі народу. Наші вибори справді народні. Вони проводяться на основі загального, рівного і прямого виборчого права, при таємному голосуванні". Чотири-прикметникове виборче право це не забезпечує вповні більшого вияву волі народу. В першу чергу мусить бути забезпечене право вільного висунення кандидатів, а тоді щойно загальне рівне і т.д. голосування на них.

Згідно зі статтею 57 "Положення про вибори до Верховної Ради СРСР", "право виставлення кандидатів у депутати Верховної Ради СРСР забезпечується за громадськими організаціями і товариствами трудящих: комуністичними партійними організаціями, профспілками, кооперативними організаціями, організації молоді і культурними товариствами". Це формально, а хтож являється фактичним керівником тих вище наведених установ і організацій. Стаття 126 конституції СРСР визначає комуністичну партію керівним ядром усіх громадських і державних установ. Це докладніше і без ніяких сумнівів оприділює становища компартії, Сталін у "Питаннях лєнінізму", "Партія пролетаріята" каже він, що є їх "авангардом". Її призначення полягає в тому, що вона об'єднує роботу всіх без винятку масові організації і спрямовує їх діяння до одної цілі. І так профспілки і масова організація пролетаріята, зв'язуюча партію з робітниками по лінії виробництва. Ради, як масова організація трудящих, зв'язуюча партію з тими

останніми переховсім по лінії державній; спілка молоді, як масова організація робітничої і селянської молоді, призначена на виховання нового покоління та підготовку молодих резерв; і зкінці партія, як основна напрямляюча сила, призначена керувати всіма тими масовими організаціями. І далі: "вищим позником партійної ролі у нас в Радянському Союзі, треба признати цей факт, що важне політичне, чи організаційне питання не вирішується в нас нашими радянськими і іншими масовими організаціями без керівних вказівок партії. Словом фактичного диктатора Рад. Союзу не може бути заперечень. Отже дійсно комуністична партія з цим керівним ядром, що при допомозі наукових, профспілкових чи інших інституцій охоплює тісними кліщами все життя советських громадян і за потисненням відповідної пружини вправляє рух і багану дію, одну з частин великого і складного суспільно-державного механізму. Далі - всі ці ніби суспільні організації є суто державними організаціями. Вони всі створені державою, одиноко признані державою і тільки вони мають за собою законом забезпечене право заступати ту ділянку життя всіх советських громадян /не тільки членів/, для якої були покликані до життя. Отже в результаті кандидатів у депутати до советських державних органів влади виставляють державні організації, кермовані комуністичною партією. "Радянська Україна" з 25.11.45 р. характеризує польський виборчий закон до 1939 р. як наскрізь реакційний, фашистівський. "Виборчий закон не допускав в сейм противників уряду.

За цим законом право висунення кандидатів належало тільки колегіям які складались з представників самоурядувань торговельних і промислових палат і в яких тільки про людське око надавалося мізерне місце представникам профспілкових організацій. Виборці могли вибирати депутатів сейму тільки з числа кандидатів намічених цими колегіями і бажаних урядові". А чому інтендична постанова в Радянському Союзі називається радянською демократією.

Досвід виборів в 1939 р. в справі прилучення Західних Областей до УРСР в 1940 р. до Верховних Рад УРСР і СРСР і теперішня підготовка до виборів депутатів до Верховної Ради СРСР розкриває весь фальш "демократизму" підбору кандидатів. В 1939 р. пересічні громадяни Західних Областей не зорєнтовані в советській дійсності перебували зарєєструвати в окружних виборчих комісіях знаних собі людей як кандидатів, гідних по їх думці стати депутатами. Демократичний ентузіазм цих гуртів скоро пригамувала місцева партійна організація - ревний опікум виборів. Примушуючи кандидата до зречення, застрабуючи охочих подавати кандидатів партія осягала вільну виборчу листу, для вписання туди свого кандидата, досить часто безпартійного, але готового сліпо виконувати всі доручення комуністичної кліки. Очевидно такого ставлення висувало організоване компартієв зібрання трудящих для заховання демократичних познак. В 1940 р. на кожному виборчу округу по виборам до Верховної Ради УРСР фігурував тільки один кандидат. Що це означає? Пояснення тут може бути

керівне ядро зааранжувало збори, на яких підсунуло вигідну собі кандидатуру. Опорників ніяких не існувало, контркандидатів ніхто не пропонував, бо режисерська зборів цього не передбачувала. Кількох підготованих промовців схвалило і піддержало кандидата і він одностайно голосно проходив. За потиснення відповідної пружини організують в інших місцях первинні організації рівнож подібні збори, де не призначено до власної ініціативи суспільство, слухняно схвалює призначену згори кандидатуру. У результаті у виборчому бюлетені з'являється один-єдиний кандидат. У відповідності з цим стає зайвою стаття 75 "Положення" — "виборець зазначає в кожному виборчому бюлетені прізвище того кандидата, за якого він голосує, викреслюючи прізвища інших кандидатів". Советський громадянин не має між ким вибирати, бо існує тільки один кандидат. І це власне є дійсний образ виборів. Якщо б суспільство самоочинно збиралося для обговорення і поставлення кандидатури, тоді з різних місцевостей зареєструвалося би більшу кількість кандидатів. Чейже ціла виборча округа не збирається для узгодження одної тільки кандидатури. Цим узгодженням являється власне діяльність компартії, але в парі з цим знаєє суспільна ініціатива і більше виявлення волі народу. Для яскравого прикладу режисерії виборчої процедури керівним ядром можна навести хочби оформування виборчої комісії по виборам до Ради Національностей.

Чудодійну пружину натиснуто і суспільна машина почала діяти. Без ніякого порозуміння між собою організація і установи рівномірно розложили представників до виборчих комісій. На професійні спілки, наукові установи, комуністичні організації, колгоспи і т.д. втресала-

Витресовані громадяни запропонували 13 представників, якраз переба-
чену "положенням" кількість і президії Верховної Ради УРСР не було
над чим застановлятися і з поміж кого вибирати, а тільки зразу зат-
вердити заздалегіть намічених і обговорених представників. Західні
Області напри. вислати тільки одного представника від Львівського
Державного Університету. Ані одній більше установі чи професії
не прийшло чомусь на думку висувати свого кандидата, бо річ ясна,
не було відповідної взаємки від керівного ядра, а громадська іні-
ціатива мовчить, а зрештою режисерами виборів був уже наперед при-
значени тільки один представник зі Західних Областей до виборчої
комісії УРСР.

А хто ж ці представники, що мають дбати про демократичне переве-
дження виборів? Ось до окружної виборчої комісії в Чортівщині вису-
нений секретар міського комітету КП/б/У Вакуленко, секретар міського
комсомолу Костюк, в Дрогобичі полковник Тапіловський, в Станіславові
Иржукін з частини станіславівського нарізону і т.д. А для "демокра-
тичної" вивіски на додаток — Пендирецька Марія громадянка з с.Текеш.
У такому складі виборчої комісії Пендирецькій прийдеться бути нічим
статистом і у відповідних моментах підносити руку до голосування.
Так запропонованих кандидатів у депутати прийдеться громадянином:
СРСР вибирати загально, рівно, прямо і при таємному голосуванні. Віль-
шівська преса у передвиборчих агітаційних статтях рознісується
про те, що в буржуазних країнах, навіть найбільш передових і демокра-
тичних, між конституцією і виборчим законом існують кричущі супереч-
ности. А в Радянському Союзі можна додати сміливо, крім цього існує

не кричить супречністю між виборчим законом, а виборчою практикою. І так загальне право голосування перемінилося у примусовий обов'язок. Громадянина, що здержується від голосування вважається згори контрреволюціонером зі всіма сумними наслідками такого оприділення. Первинні партійні організації цильно слідять і провадять евіденцію голосуючих і не голосуючих. Бо це загальне голосування перетворюється на свого рода референдум для висловлення довір'я урядові. Якщо виборець може голосувати тільки за кандидата висунутого державою, то це ніякі вибори, тим більше не демократичні. І так у советському союзі не тільки вільно, а треба кожному голосувати. На час виборів усі середники транспорту поставлені до диспозиції виборчим комісіям, доби привести до урни всіх паралітиків, хорих, старців, які може вже не розуміють, до то таке вибори і ніякого вдоволення зі свого "демократичного" права не відчувають. І не громадянам залежить на використанні загального виборчого права, а державі на 100% участі в виборах, доби, маючи хочби терором одержане суспільне довір'я, продовжувати свою політику насилля.

Светський політичний словник пише про рівне виборче право в буржуазних державах: "в буржуазних країнах виборчі округи організуються так, що мало населені буржуазні округи вибирають таку саму кількість депутатів, як і пролетарські округи зі значно більшою кількістю населення". Знову ж "Радянська Україна з 26.11.45 р. бітькається над Західними областями, до за Польщі в чисто польській окрузі Краків депутатів до сойму вибирали від 48 тис. чоловік, а з українській

окрузі Кременяця від 96 тис. осіб. При чому самоупевнено заяв-
ляю: "радянський закон не знає ніяких обмежень рівності виборців".
І конституція і "Положення" установають виборці в округі по нормі
300 тис. населення на округу. Тимчасом указ Президії Верховної Ради
СРСР від 14 жовтня 1945 р. створив в частинах і зв'язках Черво-
ної Армії і Військово-Морського Флоту, які перебувають за межами
СРСР виборчі округи по виборам до Верховної Ради СРСР по нормі 100
тисяч виборців на одну округу. Отже явна суперечливість в конституці-
ї. Цілковите зникнення рівного виборчого права. Статистика попе-
редніх виборів у СРСР, як і також виборів, що проходять у всіх демокра-
тичних країнах, винаказує більше чим 50% виборців у відношенні до ці-
лості населення. 100 тисяч виборців становить тільки 33% по відно-
шенні до населення однієї виборчої округи по виборам до Ради Союзу.
Отже виразна нерівність виборчих округ.
З дня проголошення рішення виборів та опублікування "Положення
про вибори" приступило "керівне ядро" до енергичної передвиборчої ка-
пані. Змобілізували всі свої сили, тісними кліщами вхопило ціле
суспільне життя, доби ступілих від беззаставного повторювання перед-
виборчих клічів, застрашених громадян притягнути до виборчої урни.
Праця агітаторів наставлена на переконання громадян про правильність
більшовицької системи, правильність політики більшовицького уряду
і приневолення населення висказати йому своє довіря через масову
участь в голосуванні. В тій цілі змістом кожних агітаційних і перед-
виборчих зборів є не тільки виявлення того "положення", а в першу

чергу досягнення советської влади на полі соціалістичного будівництва, на полі культури, на полі науки і т.д., а передусім перемога над фашистською Німеччиною і заклики до поборовання "залишків" укр.-нім. націоналістів. Райкоми КП/С/У проводять сесії, на яких голова сільрад і колгоспів, секретарів первинних організацій, керівників агітколлективів і директорів шкіл. Проводять партзбори, на яких обговорюють питання про завдання комуністів у підготовці до виборів. Гонять трудящих знову до соцмагань для відзначення підготовки до виборів. При тому всьому передвиборчому ярмаркові не чути ні одного слова критики чи опротиву проти кого несуть висуненого в кандидати, чи якогонебудь потягнення з виборчих комісій. Але це всім відомо, чому так діється. Петро Панч пояснив; велика жовтнева революція надала кожному громадянину право висловлювати і виявити свої думки і настрої в друкованих органах і на прилюдних трибунах. Критика недоліків у роботі органів радянської влади іде безперервно, як у пресі, так і на різних зборах тому, що народ знає, що винна в цьому не радянська система, а окремі люди, які не справляються з дорученим їм завданням". Отже не вільно критикувати кандидатів висунутих партією, не вільно критикувати самого способу висунення кандидатів, чи способу проведення виборів, бо це ж система. За те можна і треба знизити критикою секретаря райкому КП/С/У за те, що не вдалося йому притягнути до урни 100% населення. При такій системі і при такому способі підготовки до виборів у совітах не може бути й мови про якунебудь вільну гру політичних угруповань,

світоглядів, чи політиграм. Така власне вільна гра сил при виборах проходила в Англії, яку офіційні більшовицькі кола називають співзакситником світового миру і демократії. Англіїці свободно згуртовані в політичних партіях, на яких спирається вся виборча система, проводили боротьбу за своїх кандидатів на посади і тим самим за можливість здійснювати свою політичну програму. У кожній виборчій окрузі кожна партія виставляла кандидатів і кожний громадянин мав цілковиту можливість вільно вибирати на представника якої політичної програми хоче голосувати. Консервативна, урядова партія рівно, як всі опозиційні, в тому числі і комуністична, без обмежень переводили передвиборчу кампанію на зборах, у пресі, а навіть державне радіо стояло до диспозицій всіх без винятку партій, чого ніколи не можна би сподіватися в Радянському Союзі. Більшість голосів здобула партія лейбористів. Вона створила новий уряд і при такій саме виборчій системі можна мати певність, що новий уряд є справді відзеркаленням настроїв англійського суспільства. Подібна виборча система існує майже у всіх західно-європейських державах, де кожночасні вибори характеризують нові, наростаючі тенденції серед суспільства. Протівно совієтська виборча дійсність незвичайно нагадує вибори до гітлерівського Райхстагу. Передвиборчу кампанію і цілу політичну зо своїми власними громадянами провадила лише одна партія, середники пропаганди тільки в руках одної партії, кандидатів висувала тільки одна партія. У висліді виїшов німецький парламент виразником гітлерівської партії і як вона вперто заявляла

тим самим виразником цілого німецького народу. Різниця полягала
лише в назві. Там гітлерівський фашизм, а тут радянська демократія.
І це одну Брехню заключає в собі виборчий закон і з ним ціла по-
будова найвищого органу СРСР - це т.зв. Рада Національностей жаким
жаким одна із двох палат Верховної Ради СРСР. Більшовики призна-
ють її важне місце у своїй системі, бо "Рада Національностей" являє
собой орган, який відображає важливі специфічні інтереси трудящих
мас, зв'язані з їх національними особливостями. Рада Національностей
є втіленням справжньої рівноправності всіх національностей СРСР".
Інституція ця має бути доказом, що таке важливе і вічно актуальне
питання, повністю розв'язане в радянському союзі через творення при
найвищій державній владі органу, що має виключним завданням відобра-
жати специфічні інтереси поодиноких народів у такій багатонаціона-
льній державі, якою являється СРСР. Влилий розгляд цієї справи зразу
розкриває нову більшовицьку вивіску. Поперше: рівність народів згорі
заперечена поділом на чотири категорії, які висилать 25, 11, 5 чи ті-
льки одного представника у відповідності з тим, яке державно-правне
оформлення дозволено їм прийняти - союзу чи автономну республіку,
автономну область чи навіть тільки національну округу. Отже абсолют-
ної рівності немає, є тільки рівність умовна, залежна від німової
ваги даної нації в советському союзі. Зрівняння наступило але в до-
дому і то по відношенні до тої вічно непокірної України, яка виси-
лає всього 25 представників, коли на прим. Узбецька РСР вишле хіба
33 представників /подалим в 1940 р. в її склад входить одна авто-
номна республіка/. За те вповні забезпеченов в Раді Національностей

Росія. Одиноко великому російському народові дозволено створити федеративну республіку, бо значення РРФСР в складі союзу приділяється не тільки питомою вагою в цій території і населення, але і цим "нерівномірною ролю, яку великий російський народ відіграв в революції, громадянській війні і соціалістичному будівництві, як господарському, так і культурному" /Економічна географія СРСР/. За даними 1940 р. у складі РРФСР входить 17 автономних республік, 6 автономних областей і в решті 10 національних округ, що разом дає 252 представників на всіх 631, передбачених до нової Ради Національностей, місце майже 40%. Отже всі ці автономні республіки і області та національні округи вибирають не тільки своїх 11, а чи одного представника до Ради Національностей, але вони рівночасно голосують на представників до Ради Національностей від РРФСР. Таким чином представники до Ради Національностей не являються представниками націй, а представниками територіальними. Зрештою, ані в конституції, ані в "Положенні", ані в іншому законі не зазначено, що представники від УРСР мають бути українцями, від Білоруської РСР — білоруси і т.д. Лише у Верховній Раді УРСР засідає 30% москалів, то де за порука, що на 25 представників до Ради Національностей не буде їх половина. Повітряні офіційні дані статистично зазначають національне походження депутатів і представників для виборчих комісій. Згадують національність тільки такі прізвища як: Федат М., Кранцов, Інін, Сергіїнов, Гурасев, Ісмак, Влісевич, Баренбейм і другі, що членами окружних виборчих комісій, якраз по виборам до Ради Національностей. Але найкращим доказом, що Рада Національностей не є представником націй, вказує факт,

що створено округи по виборам до Ради Національностей у військо-
вих частинах за межами СРСР. Яку ж націю представляють ці війсь-
кові частини? Хіба советську, бо Червона Армія не є побудована за
національним принципом. Отже Рада Національностей — це — ні рівні-
сть націй, ні національне представництво, а це одна вибірка на ек-
спорт, це один зручний маневр для ведення пропаганди та баламучен-
ня цих, до не на власній шкірі зазнали советського раю.

Збираючи вище сказане приходиться ствердити з цілою рішучістю,
що советські вибори найбільше фашистівські вибори, при яких не мо-
жливе ніяке свободне волевиявлення народу. Советська оцінка слова
"демократичний" не знаходить у нікого признання, крім у більшови-
цько-сталінської кліки. Доказом цього може бути от хочби такий
факт: советська преса розписується зі захопленням про "демокра-
тичні" вибори в Болгарії, коли одночасно американський політичний
представник заявив болгарському прем'єр-міністрові Георгієву, що
Америка, яка не лижання визнає представницького характеру болгар-
ського уряду, не може відновити дипломатичних відносин з Болгарією;
крім цього висловив сумнів чи по виборах, які проходять, можна спо-
діватися вільного волевиявлення. Так оцінює "демократію" советсько-
го васала — Болгарії держава, яка по офіційним заявам советської
влади рівно з Англією і СРСР являється захисником миру і демокра-
тії в новому повоєнному світі. При чому в Болгарії існують ще пар-
тії, опозиція має право законного існування. Мож тоді сказати б
західні демократи про советські вибори з їхньою монопартийною сис-

темом і нічужаним нікуди терором. В таких умовинах не залишається
Українському народові нічого іншого, як відмовитися від участі в ви-
борах. Якщо голосувати можна тільки на настановлення більшовицької
клички, то не можна там шукати ніякого свободного вияву волі. Можна
бути певним, що советська влада терором чи фальшуваним дійде до
своих 100% участі в виборах, але ніякий волелюбний народ не прило-
жить рук до такого обману.

10

ЗАСВІДЧУВАЛЬНИЙ НАПИС СПРАВИ № _____

У справі (розділі опису, закінченому описі) підшито і пронумеровано 10
(десять) аркушів;

у тому числі літерні номери _____;

пропущені номери _____

+ аркушів внутрішнього опису _____

аркуш №10 - кметий

Особливості фізичного стану та формування справи	Номери аркушів
1	2

Спеціаліст

Посада

21 червня 2018 року

[підпис]
(підпис)

S. Tararasa

(ініціали (ініціал імені), прізвище)